

✧ Základní verš

„Proč tedy, ty slabý, soudíš svého bratra? A ty, silný, proč zlehčuješ svého bratra? Všichni přece staneme před soudnou stolicí Boží.“ (Ř 14:10)

Dostali jsme se k poslední části našeho studia Listu Římanům. Listu, ve kterém našla svou inspiraci protestantská reformace. Jeho text nám mimo jiné ukazuje, proč se řadíme mezi protestanty a proč jimi chceme zůstat. Jako křesťané zastáváme princip Sola Scriptura – tedy že jedině Bible je pravidlem a normou našeho života. A právě z Bible jsme se dozvěděli pravdu, která před staletími vedla naše duchovní předchůdce k odtržení se od většinové církve. Je to velká pravda o spasení z milosti skrze víru.

Hlavní téma celého Listu Římanům by se možná mohlo definovat otázkou: „Co mám dělat, abych byl zachráněn?“ (Sk 16,30).

V Listu Římanům nacházíme na tuto otázku odpověď. Ta odpověď se však podstatně liší od té, kterou kdysi dostal od církve Martin Luther. Právě tento rozpor stál za vznikem reformace.

V poslední části svého dopisu se Pavel dotýká dalších témat, která sice netvoří podstatu jeho poselství, ale jsou důležitá pro celkové pochopení apoštolova prožívání víry a vztahů. V některých praktických otázkách Pavel zaujal velmi jednoznačný a nekompromisní postoj, v jiných případech je jeho postoj volnější. Zároveň však ukazuje, že v těchto případech je rozhodující především to, jaký postoj křesťané zaujmou k lidem, kteří se na tyto věci dívají jinak než oni.

✧ Týden ve zkratce:

- Slabší ve víře (Ř 14,1–4)
- Zachovávání dní (Ř 14,4–10)
- Odsuzování a souzení (Ř 14,10–14)
- Brát ohled na druhé (Ř 14,15–23)
- Závěrečná přání a chvalozpěv (Ř 15–16)
- Podněty k zamyšlení

NE 24. prosince – Slabší ve víře (Ř 14,1–4)

Ř 14:1-4 „¹Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech. ²Někdo třeba věří, že může jíst všechno, slabý však jí jen rostlinnou stravu. ³Ten, kdo jí všechno, nechť nezlehčuje toho, kdo nejí, a kdo nejí, nechť neodsuzuje toho, kdo jí; vždyť Bůh jej přijal za svého. ⁴Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obстоjí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on obстоjí, neboť Pán má moc jej podepřít.“

Sk 15 „¹Tu přišli do Antiochie někteří lidé z Judska a začali bratry učít: "Nepřijmete-li obřezku, jak to předpisuje Mojžíšův zákon, nemůžete být spaseni." ²Pavel a Barnabáš s tím nesouhlasili a dostali se s nimi do sporu; proto bylo rozhodnuto, aby ti dva a ještě někteří jiní z Antiochie šli do Jeruzaléma a předložili tuto otázku apoštolům a starším. ³Církev je tedy vyslala na cestu a oni šli přes Fénicii a Samařsko a všude k veliké radosti bratří vyprávěli, jak se i pohané obraceli k víře. ⁴Když přišli do Jeruzaléma, byli přijati církví, apoštolové a staršími a vypravovali jim, jak je Bůh ve všem vedl. ⁵Tu povstali někteří bratři z farizeů a prohlásili: "Pohané musí přijmout obřezku a musí se jim nařídít, aby zachovávali Mojžíšův zákon." ⁶Apoštolové a starší se tedy sešli, aby celou tu věc uvážili. ⁷Když došlo k velké rozepři, povstal Petr a promluvil k nim: "Dobře víte, bratři, že si mě Bůh hned na začátku mezi vámi vyvolil, aby ode mne pohané uslyšeli slovo evangelia a uvěřili. ⁸A sám Bůh, jenž zná lidská srdce, se za ně postavil: Dal jim Ducha svatého tak jako nám ⁹a neucínil žádného rozdílu mezi námi a jimi, protože jejich srdce očistil vírou. ¹⁰Proč tedy nyní pokoušíte Boha a chcete vložit na učedníky břemeno, které nemohli unést ani naši otcové ani my! ¹¹Věřme přece, že jsme stejně jako oni spaseni milostí Pána Ježíše." ¹²A když Barnabáš a Pavel začali vypravovat, jaká znamení a divy činil Bůh skrze ně mezi pohany, všichni ve shromáždění zmlkli a poslouchali. ¹³Když domluvili, ujal se slova Jakub a řekl: "Bratři, slyšte mne! ¹⁴Šimon vypravoval, jak Bůh poprvé projevil pohanům svou milost a povolal si z nich svůj lid. ¹⁵S tím se shodují slova proroků, neboť je psáno

: ¹⁶Navrátím se zase a znovu postavím Davidův zbořený dům, z jeho troskek jej opět vystavím a zbuduji, jako byl dřív, ¹⁷aby také ostatní lidé hledali Pána, všechny národy, které jsem přijal za své. To praví Pán, ¹⁸kteří to oznámil už před věky. ¹⁹Proto já soudím, abychom nedělali potíže pohanům, kteří se obracejí k Bohu, ²⁰ale jen jim napsali, aby se vyhýbali všemu, co přišlo do styku s pohanou bohoslužbou, aby nežili ve smilstvu, aby nejedli maso zvířat, která nebyla zbavena krve, a aby nepožívali krev. ²¹Vždyť Mojžíš má odedávna po městech své kazatele, kteří čtou jeho Zákon v synagógách každou sobotu. ²²Tu se apoštolové a starší za souhlasu celé církve rozhodli, že ze svého středu vyvolí dva muže a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie. Byli to Juda, kterému říkali Barsabáš, a Silas, přední muži mezi bratřími. ²³Po nich poslali tento dopis: "My, apoštolové a starší, vaši bratři, posíláme pozdrav vám, svým bratřím v Antiochii, Sýrii a Kilikii, kteří jste dříve byli pohané. ²⁴Dověděli jsme se, že vás někteří lidé od nás zneklidnili a zmátili svými slovy, ačkoliv jsme jim k tomu nedali žádný pokyn. ²⁵Proto jsme se jednomyslně rozhodli, že zvolíme dva muže a pošleme je k vám s našimi milými bratry Barnabášem a Pavlem, ²⁶kteří ve službě našeho Pána Ježíše Krista nasadili svůj život. ²⁷Posíláme k vám tedy Judu a Silase, kteří vám to vše sami potvrdí. ²⁸Toto jest rozhodnutí Ducha svatého i naše: Nikdo ať vás nezatěžuje jinými povinnostmi než těmi, které jsou naprosto nutné: ²⁹Zdržujte se všeho, co bylo obětováno modlám, také krve, pak masa zvířat, která nebyla zbavena krve, a konečně smilstva. Jxestliže se toho všeho vyvarujete, budete jednat správně. Buďte zdraví." ³⁰Pak se pověření bratři odebrali do Antiochie. Tam všechny shromáždili a odevzdali jim dopis. ³¹Když jej bratři přečetli, velmi se zaradovali, protože je uklidnil. ³²Také Juda a Silas bratry velmi povzbudili a posílili svými slovy; vždyť i oni byli proroci. ³³Zůstali tam nějakou dobu; pak je bratři s přáním pokoje propustili a oni se vrátili zpět. ³⁴--- ³⁵Pavel a Barnabáš zůstali ještě v Antiochii a s mnoha jinými tam učili a zvěstovali slovo Páně. ³⁶Po nějaké době řekl Pavel Barnabášovi: "Navštívme opět naše bratry ve všech městech, kde jsme kázali slovo Páně, a podíváme se, jak se jim daří." ³⁷Barnabáš chtěl s sebou vzít také Jana Marka. ³⁸Pavel však nepokládal za správné vzít ho s sebou, poněvadž je opustil v Pamfylii a v práci s nimi nepokračoval. ³⁹Vznikla z toho taková neshoda, že se spolu rozešli: Barnabáš vzal s sebou Marka a plavil se na Kypr, ⁴⁰Pavel si vybral za spolupracovníka Silase, a když ho bratři poručili milosti Páně, vydal se i on na cestu. ⁴¹Procházel Sýrii a Kilikii a všude posiloval církev.“

1K 10:25 „Jezte všechno, co se prodává v masných krámech, a pro své svědomí se nepotřebujete na nic ptát.“

PO 25. prosince – Zachovávání dní (Ř 14,4–10)

Ř 14:4-10 „⁴Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obстоjí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on obстоjí, neboť Pán má moc jej podepřít. ⁵Někdo rozlišuje dny, jinému je den jako den. Každý nechť má jistotu svého přesvědčení. ⁶Kdo zachovává určité dny, zachovává je Pánu. Kdo jí, dělá to Pánu ke cti, neboť děkuje Bohu; a kdo nejí, dělá to také Pánu ke cti, neboť i on děkuje Bohu. ⁷Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, ⁸umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu. ⁹Vždyť proto Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých. ¹⁰Proč tedy, ty slabý, soudíš svého bratra? A ty, silný, proč zlehčuješ svého bratra? Všichni přece staneme před soudnou stolicí Boží.“

Ga 4:9-10 „Nyní jste však Boha poznali; lépe řečeno: byli jste od Boha poznáni. Jak to, že se zase navracíte k těm bezmocným a ubohým mocnostem a chcete se jim dát znovu do otroctví? ¹⁰Dodržujete ustanovení pro dny a měsíce, období a roky!“

ÚT 26. prosince – Odsuzování a souzení (Ř 14,10–14)

Ř 14:10-14 „¹⁰Proč tedy, ty slabý, soudíš svého bratra? A ty, silný, proč zlehčuješ svého bratra? Všichni přece staneme před soudnou stolicí Boží. ¹¹Neboť je psáno: „Jako že jsem živ, praví Hospodin, skloní se přede mnou každé koleno a každý jazyk vyzná, že jsem Bůh.“ ¹²Každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu. ¹³Nesud' me už tedy jeden druhého, ale raději posud'te, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení. ¹⁴Vím a jsem přesvědčen v Pánu Ježíši, že nic není nečisté samo v sobě, ale tomu, kdo něco pokládá za nečisté, je to nečisté.“

Mt 7:1-4 „¹Nesud'te, abyste nebyli souzeni. ²Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. ³Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? ⁴Anebo jak to, že říkáš svému bratru: ‚Dovol, ať ti vyjmu třísku z oka‘ – a hle, trám ve tvém vlastním oku!“

Iz 45:23 „Při sobě samém jsem přísahal, z mých úst vyšla spravedlnost, slovo, které se zpět nenavráťí. Předem mnou každý klesne na kolena a každý jazyk odpřísáhne.“

1K 8:4 „Pokud tedy jde o to, zda se smí jíst maso obětované modlám, víme, že modly ani bohové tohoto světa nic nejsou a že jest jen jeden Bůh.“

ST 27. prosince – Brát ohled na druhé (Ř 14,15–23)

Ř 14:15-23 „¹⁵Trápí-li se tvůj bratr pro to, co jíš, nežijíš už v lásce. Neuváděj tedy svým jídem do záhuby toho, za nějž Kristus umřel! ¹⁶Nevydávej v potupu to dobré, co jste přijali. ¹⁷Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého. ¹⁸Kdo takto slouží Kristu, je milý Bohu a lidé si ho váží. ¹⁹A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu. ²⁰Nenič kvůli pokrmu Boží dílo! Ano, všechno je čisté, zlé však je, když někdo pohoršuje druhého tím, co jí. ²¹Je tedy dobré nejíst maso a nepít víno a nedělat nic, co je tvému bratru kamenem úrazu. ²²Tvé přesvědčení ať zůstane mezi tebou a Bohem. Blaze tomu, kdo sám sebe neodsuzuje, když se pro něco rozhodl. ²³Ten však, kdo pochybuje, byl by odsouzen, kdyby jedl, neboť by to nebylo z víry. A cokoli není z víry, je hřích.“

1K 8:12.13 „¹²Když takto hřešíte proti bratrům a ubíjíte jejich slabé svědomí, hřešíte proti Kristu. ¹³A proto: je-li jídlo kamenem úrazu pro mého bratra, nechci už nikdy jíst maso, abych nepřivedl svého bratra k pádu.“

ČT 28. prosince – Závěrečná přání a chvalozpěv (Ř 15–16)

Ř 15:1-3 „¹My silní jsme povinni snášet slabosti slabých a nemít zalíbení sami v sobě. ²Každý z nás ať vychází vstříc bližnímu, aby to bylo k dobru společného růstu. ³Vždyť Kristus neměl zalíbení sám v sobě, nýbrž podle slov Písma: „Urážky těch, kdo tě tupí, padly na mne.““

Ř 15:5.6 „⁵Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druhí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše, ⁶a tak svorně jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista.“

Ř 15:13.33 „¹³Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. ... ³³Bůh pokoje buď se všemi vámi. Amen.“

Ř 16:25-27 „²⁵Sláva tomu, který má moc upevnit vás ve víře podle mého evangelia a podle zvěsti Ježíše Krista: v ní je odhaleno tajemství, které od věčných časů nebylo vysloveno, ²⁶nyní je však zjeveno prorockými Písmy a z příkazu věčného Boha stalo se známým mezi všemi národy, aby je poslušně přijali vírou. ²⁷Jedinému moudrému Bohu buď skrze Ježíše Krista sláva na věky věků. Amen.“

2Te 2:3 „Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat, protože nenastane, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn ztracení.“

Zj 13:3 „Jedna z jejich hlav vypadala jako smrtelně raněná, ale ta rána se zahojila. A celá země v obdivu šla za tou šelmou.“

PÁ 29. prosince – Podněty k zamyšlení

„Viděla jsem, jaké nebezpečí se skrývá v tom, když se Boží lid domnívá, že by měl prosit o radu manžele Whiteovy. Nemělo by to tak být. Milující Spasitel je volá k sobě, aby se mu svěřili se svými starostmi. Nabízí jim pomoc. ... Mnozí se nás ptají: Měl bych udělat toto? Měl bych se pustit do toho nebo onoho? Nebo se ptají, jak se mají oblékat, zda mají nosit určitý typ oděvu. Říkám jim: Tvrdíte, že jste Kristovi učedníci, studujte proto Bibli. Pozorně a s modlitbou čtěte příběh Spasitele, který žil mezi námi. Nechte se inspirovat jeho životem a nesejdete z úzké cesty. Zásadně odmítáme být vašim svědomím. Pokud bychom vám řekli, co máte dělat, budete se na nás dívat jako na své vůdce – namísto toho, abyste svůj pohled upírali přímo na Ježíše.“ (2T 118.119)

„Nesmíme se zbavovat vlastní zodpovědnosti a očekávat od druhých, že nám řeknou, co máme dělat. Na lidské rady se nemůžeme spoléhat. Pán nás i kohokoli jiného ochotně poučí o tom, co je naší povinností. Přijedeme-li k němu s důvěrou, sám nám odhalí svá tajemství. Když se k nám Pán přiblíží a bude s námi rozmlouvat tak, jako dříve rozmlouval s Enochem, naše srdce zahoří. Lidé, kteří se rozhodnou předložit Bohu všechny své záležitosti a v ničem se neodchýlit od jeho vůle, budou vědět, jak se kdy zachovat. Pán jim dá nejen moudrost, ale i sílu, sílu k poslušnosti a službě, jak sám zaslíbil.“ (DA 668; TV 427)

„V církvi byli vždy lidé, kteří se neustále snaží prosazovat svou osobní nezávislost. Zdá se, že nejsou schopni pochopit, že duchovní nezávislost snadno svede člověka k tomu, že se začne příliš spoléhat sám na sebe a důvěřovat svému vlastnímu úsudku. Nevědí, že je třeba dbát na rady bratří, zvláště těch, které Bůh pověřil vedením svého lidu, a hluboce si vážít jejich úsudku. Bůh propůjčil své církvi zvláštní autoritu a pravomoc a nikdo nemá právo ji znevažovat nebo jí pohrdat. Kdo se takto chová, pohrdá Božím hlasem.“ (AA 163.164; PNL 94)

Otázky k rozhovoru

1. Jak můžeme zůstat věrní tomu, v co věříme a o čem jsme přesvědčeni, a přitom neodsuzovat ty, kteří se na věci dívají jinak?

2. Jak zůstat čestnými vůči svému svědomí, „nebýt svědomím“ pro jiné a zároveň se snažit pomoci těm, o kterých se domníváme, že se mylí? Kdy mluvit, a kdy naopak mlčet? Kdy je mlčení a nečinnost hříchem?“

3. Jak prožívat svobodu v Pánu, ale zároveň být dobrým příkladem pro ty, kteří nás pozorují?

